

Περίοδος Β'
Τεύχος 813
Παρασκευή
19 Μαρτίου 2004
Τιμή: 4 Ευρώ

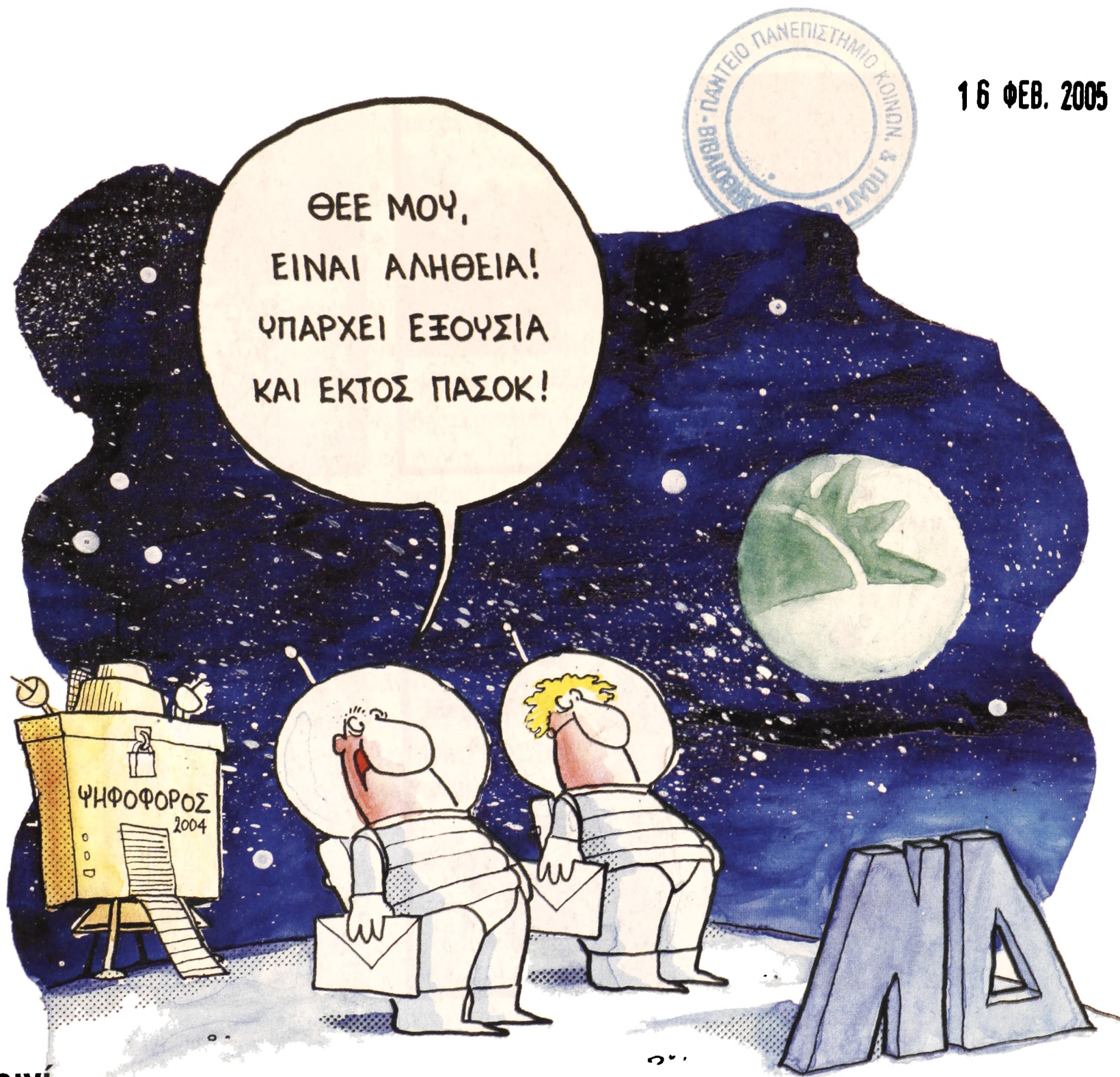
ριστερά: Μετά τις εκλογές τι;

άφουν:

Διαμαντής
Καζαμίας
ν. Καρέλλης
Κλαυδιανός
Μοσχονήσιος
Στεφανίδης
Τζιόλας

ιανία:
μακελειό
ι τα ψέματα
ταπόντισαν
ν Αθνάρ

προς:
τεντωμένο σκοινί
διαπραγματεύσεις

ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ
17-III 9 2004

Περίοδος Β' • Έτος 31ο • Τεύχος 813

Παρασκευή 19 Μαρτίου 2004

Τιμή τεύχους: 4 ευρώ

ΑΝΤΙ - ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Δημοχάρους 60, 115 21 Αθήνα

Τηλ. 210 7232713 - 210 7232819

Fax: 210 7226107

ANTI ON-LINE: <http://www.anti.gr>

e-mail: chrarou@otenet.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ: Χρήστος Γ. Παπουτσάκης

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Παναγιώτης Τσάρας

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: Νεφέλη Παπουτσάκη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗΣ: Τασία Ρούμπου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΤΥΠΟΕΚΔΟΤΙΚΗ Α.Ε.

Λεύκης 134, Κρυονέρι, τηλ. 210 6297600

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Ετήσια συνδρομή: 26 τεύχη, **Εξάμηνη:** 13 τεύχη

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Εξαμ. 39 ευρώ, Ετήσια 78 ευρώ,

Οργανισμών, Τραπεζών, κλπ.: 200 ευρώ

Φοιτητική ετήσια: 70 ευρώ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ. ΑΛΛΑ ΠΟΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ;

Η ΕΤΥΜΗΓΟΡΙΑ του ελληνικού λαού αποτυπώθηκε στα αποτελέσματα των εκλογών, τα οποία πολλοί περιμέναμε. Το ΠΑΣΟΚ ηττήθηκε κατά κράτος και ο Συνασπισμός «πέρασε το κατώφλι» της Βουλής. Ε, τα άλλα ήταν αναμενόμενα. Ελάχιστοι μόνον καρεκλοκένταυροι της Χαριλάου Τρικούπη διακήρυσσαν μέχρις εσχάτων την «τελική νίκη του Κινήματος».

ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ αυτές θα παρακολουθήσουμε τη συζήτηση επί των προγραμματικών δηλώσεων της κυβέρνησης Κ. Καραμανλή και το μόνο στοιχείο που αναμένεται να κυριαρχήσει στους μετέπειτα σχολιασμούς είναι θέμα μάλλον των γελοιογράφων: Το πώς δηλαδή θα αντιδράσει η «Δημοκρατική Παράταξη» διά του αρχηγού της, του Γιώργου Παπανδρέου.

ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ αυτές σημειώναμε πριν δεκαπέντε ημέρες ότι το ΠΑΣΟΚ, ή όπως αλλιώς θα αποκαλείται η κεντρώα παράταξη, δεν θα μπορεί στο μέλλον να προσκαλεί την Αριστερά «σε κοινούς αγώνες», γιατί αποσαφηνίστηκε πλέον δυστυχώς ότι είναι ψευδή και χωρίς κύρος όσα το κόμμα αυτό διακηρύσσει, κυρίως μάλιστα όταν απευθύνεται προς τα αριστερά του.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ καλείται για άλλη μια φορά να απαντήσει στο κάλεσμα των καιρών. Γιατί δεν μπορούν ούτε η Δεξιά ούτε το Κέντρο να ανταποκριθούν στα δύσκολα ζητήματα που ορθώνονται μπροστά μας, στις προκλήσεις της εποχής. Η Αριστερά μπορεί να διατυπώσει προτάσεις γιατί έχει κρατηθεί μακριά από την εξουσία και έτσι διαμορφώνει τις ιδέες της χωρίς τις δεσμεύσεις που γεννά η άσκησή της. Κρατημένη μακριά, έχει την ευχέρεια και την ελευθερία να οργανώνει τα σχέδιά της χωρίς τα βαρίδια της εξουσίας. Γι' αυτό δυνητικά η Αριστερά εκφράζει την ανησυχία του πολίτη για τα παρόντα και τα οράματά του για τους μελλούμενους καιρούς.

ΑΛΛΑ ΣΕ ΠΟΙΑ Αριστερά αναφερόμαστε; Στην ελληνική Αριστερά που προέκυψε από την εκλογική αναμέτρηση της 7ης Μαρτίου; Αυτή είναι η Αριστερά μας. Το θέλουμε δεν το θέλουμε, αυτή είναι. Αυτή τη στιγμή τουλάχιστον – για να διατηρήσουμε κάποιο πνεύμα αισιοδοξίας, μετά τις πρόσφατες προεκλογικές κινήσεις, εξαγγελίες και δεσμεύσεις.

ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ όμως αμέσως να σκεφθούν σοβαρά όλα τα στελέχη που συγκρότησαν το σχήμα του Συνασπισμού της Ριζοσπαστικής Αριστεράς ότι διαχειρίζονται μια υπόθεση που πάει πολύ μακριά. Με αναφορά στο παρελθόν και ελπίδα για το μέλλον. Κυρίως γι' αυτό. Επειδή τα πολιτικά σχήματα δεν συγκροτούνται για να συντάσσουν ιστορικά μελετήματα, αλλά για να δημιουργούν κοινωνικές συσσωματώσεις που απαιτούν, παλεύουν, διεκδικούν, κερδίζουν.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ έχει μπροστά της μια τελευταία δυνατότητα. Θα την κερδίσει; Αξίζει – γιατί οι αριστεροί πολίτες αναζήτησαν, σκέφτηκαν, προσπάθησαν. Αυτοί οι απλοί αριστεροί πολίτες περιμένουν να δουν χειροπιαστά τα αποτελέσματα της πολιτικής, των πρωτοβουλιών και των χειρισμών των ηγετικών ομάδων. Όχι μικρά παιχνίδια για μικρές εξουσίες.

Η νέα κυβέρνηση απέναντι σε μείζονα προβλήματα

ΤΕΛΙΚΑ, το *Αντί* δεν έπεσε έξω στις προβλέψεις του, όταν στο *Εκλογικό Υστερόγραφο* (τχ. 812 της Παρασκευής 5 Μαρτίου) έγραφε ότι «το ΠΑΣΟΚ χάνει τις εκλογές, η ΝΔ σχηματίζει κυβέρνηση, το ΚΚΕ είναι τρίτο κόμμα και, τελικά, ο Συνασπισμός της Ριζοσπαστικής Αριστεράς περνά το κατώφλι της Βουλής»... Κεντρικός τίτλος του τεύχους ήταν το «Επιμένουμε Αριστερά» – μότο που, με διάφορες παραλλαγές, σφράγισε τα περισσότερα κείμενα των συνεργατών του τεύχους: «Ψήφο στην Αριστερά!», «Η ζωτική παρουσία της δημοκρατικής Αριστεράς», «ΣΥΝ: Η ελπίδα για το αύριο της Αριστεράς», «Η Αριστερά θέα του μέλλοντος», κ.ά.

ΠΛΗΝ, ΤΑ αποτελέσματα των εκλογών της 7ης Μαρτίου επιβεβαίωσαν, για μια ακόμα φορά, ότι η υπέρβαση του δικομματισμού δεν είναι εύκολη υπόθεση, αφού τα δύο κόμματα εξουσίας συγκέντρωσαν, συνολικά, το 86% περίπου των ψήφων του εκλογικού σώ-

ματος, έναντι 9,2% περίπου των ψ

σιαλιστικές και αγροτικές ομάδες, όπως του Γιάννη Πασαλίδη και του Απόστολου Βογιατζή, είχε συγκεντρώσει 73.411 ψήφους ή ποσοστό 5,76%. (Βλέπε: Ηλία Νικολακόπουλου, *Η εκλογική επιρροή της κομμουνιστικής Αριστεράς, 1936-1951 – Συνέχειες και ασυνέχειες*, σελ. 224-234.) Άλλοι αναλυτές, όπως ο Πέτρος Παπακωνσταντίνου, στην *Καθημερινή*, επανέρχονται για να επισημάνουν ότι το 9,2% των ψήφων που συγκέντρωσαν αθροιστικά το ΚΚΕ και η Ριζοσπαστική Αριστερά, στις εκλογές αυτές, καταγράφει μικρή αύξηση της τάξης του 0,5% σε σύγκριση με τις εκλογές του 2000 – αύξηση η οποία επαναφέρει την Αριστερά «στα όρια της "Ενωμένης Αριστεράς" του 1974, μακριά από το 13,12% του ενιαίου Συνασπισμού, αλλά πίσω και από το 10,6% του αθροίσματος των δύο θραυσμάτων του, το 1996»

ΚΥΠΡΙΑΚΟ: ΛΥΣΗ ΣΥΜΒΑΤΗ ΜΕ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΕΚΤΗΜΕΝΟ...

Η ΝΙΚΗ της Νέας Δημοκρατίας και ο σχηματισμός της νέας κυβέρνησης υπό τον Κώστα Καραμανλή, έμελλαν να συμπέσουν με τρία μερίζονα γεγονότα: α) Με τις συνεχιζόμενες συνομιλίες για το Κυπριακό και τις πληροφορίες ότι «πλησιάζουμε στο τέλος της παρουσίας Ντενκτάς», β) Με το χτύπημα της 11ης Μαρτίου στη Μαδρίτη και την καταβράθωση της κυβέρνησης Αθνά, και γ) Την πρόσκληση προς το ΝΑΤΟ –κοινή συναινέσει ΝΔ/ΠΑΣΟΚ– για την ασφαλή διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων.

ΚΑΙ ΩΣ προς το Κυπριακό, η κυβέρνηση (που, ως Ν.Δ., είχε επίσης δεσμευθεί για τη διαδικασία διαπραγματεύσεων) επικεντρώνει τις προσπάθειές της στο να πείσει ότι δεν νοείται λύση μη συμβατή με το ευρωπαϊκό κεκτημένο... Η αναφορά στο «ευρωπαϊκό κεκτημένο» δεν συγκινεί, ιδιαίτερα, τους συμβούλους του Κόφι Ανάν, αλλά, ακριβώς γι' αυτό, ο υφυπουργός Εξωτερικών Ι. Βαλινάκης αισθάνθηκε την ανάγκη να επισκεφθεί το Παρίσι και το Βερολίνο, εξαιτούμενος την ευρωπαϊκή συναντίληψη των ομολόγων συναδέλφων του... Από την άλλη, και ενώ δεν είναι σίγουρη η έκβαση των δημο-

ψηφισμάτων στις δύο κοινότητες του νησιού, ένα νέο στοιχείο ήρθε να προστεθεί στις συνεχιζόμενες διαβουλεύσεις: Η «προειδοποίηση» που απηύθυναν τρεις από τις σημαντικότερες συνιστώσες της ευρωπαϊκής κοινοβουλευτικής ομάδας του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος προς την Άγκυρα. Σύμφωνα με την προειδοποίηση αυτή, την οποία υπογράφουν η Γαλλική Κεντροδεξιά, οι Γερμανοί

Χριστιανοδημοκράτες και οι Βρετανοί Συντηρητικοί, μοναδικό κριτήριο για την ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε., είναι η πλήρης συμμόρφωσή της με τις απαιτήσεις που απορρέουν από τα λεγόμενα «κριτήρια της Κοπεγχάγης». Συνεπώς οι εξελίξεις στο Κυπριακό είναι άσχετες με την

ΚΑΡΑΒΟΜΒΙΔΙΑ

Ο Γιώργος Λαζόγκας στεναχώρησε τον Μάριο Σπηλιόπουλο, γιατί τον πίεσε τηλεφωνικά να ψηφίσει ΠΑΣΟΚ και όχι ΣΥΝ για να μην έρθει η Δεξιά;

- Και πριν δεξιά είχαμε, Γιώργο μου.
- Κι αν «δεξιά» σημαίνει έρωτας με την καρέκλα, αυταρχισμός, άγνοια, γραφειοκρατία, ένα είδος τέτοιας δεξιάς υπάρχει ακόμη και στον ΣΥΝ.
- Καλημέρα πρόεδρε!
- Μόνο μη με ξαναστείλεις να κολλήσω τέτοιες αφίσες.
- Ούτε να με υποχρεώσεις να βλέπω Χατζησωκράτη, Φλαμπουράρη και Βούτση στην τιβί για πολιτική ενημέρωση.
- Το 'μαθα το μάθημά μου και θέλω να δω και λίγο Ρούλα.
- 'Ηθελα να 'ξερα, σ' αυτό το κόμμα δεν υπάρχουν νέοι, νέες, καινούργια πρόσωπα, χαρούμενες φάτσες;
- Προεκλογικός αγώνας ήταν αυτός ή εισαγωγή στην κατάθλιψη;
- Τέτοια μίζερια ούτε στο ΚΚΕ, με το συμπάθιο.
- Πού είναι το χιούμορ και η μαγκιά μας, σύντροφοι;
- Αν είμαστε κι εμείς σαν τους άλλους, γιατί θα έπρεπε να μας ξεχωρίσουν;

Μανωλάκης
ο καραβομβιστής

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ

Σκηνές από αρραβωνιάσματα μέσα σε ειδυλλιακή ατμόσφαιρα θύμιζε η τελετή παράδοσης-παραλαβής στα υπουργεία.

Αγκαλιές και φιλιά και συναίνεση. Να, όμως που διαφοροποιήθηκε ο Τηλέμαχος Χυτήρης δηλώνοντας ότι «παραδίδουμε, αλλά δεν παραδινόμαστε». Με το όπλο παρά πόδας ετοιμάζουμε το νέο αντάρτικο.

Ο ρέμπελος

Το εκλογικό πρωινό της Κυριακής, νωρίς νωρίς, είχε ασυνήθιστη «κίνηση» ηλικιωμένων και ανθρώπων που γενικότερα δύσκολα μετακινούνται. Όλοι αυτοί βρίσκονται έξω τέτοια ώρα κατά κύριο λόγο για να πάνε να ψηφίσουν. Σιωπηρή αποφασιστικότητα είναι ο «τίτλος» της πρώτης εντύπ

του Χρ. Παπανίκου

ΜΕΤΡ

Το σκάκι είναι παιχνίδι για δύο. Στις πρόσφατες εκλογές συγκρούστηκαν δύο μετρο της πιο μεγάλης σκακιστικής πράξης, δηλαδή της πολιτικής στρατηγικής: όχι ο Γιωργάκης βέβαια, αλλά ο Σημίτης εναντίον του Κώστα Καραμανλή. Ο δεύτερος πήρε τις εκλογές μόνος του, αποκεφάλισε τους βαρόνους χωρίς ν' ανοίξει ρουθούνι, ξεπέρασε τον σκόπελο Μητσοτάκη και υποχρέωσε τη Ντόρα να υποκλιθεί. Χρησιμοποιώντας ατάκες της Δημουλά στο ΥΠ.ΠΟ. και τον εισαγγελέα Ζορμπά στο Πεντάγωνο έδειξε τι εστί σφύρα και τι άκμων. Ο «άπειρος» Καραμανλής απεδείχθη έμπειρος τακτικιστής και μετρο της προσποίησης.

Ο Σημίτης πάλι απεχώρησε νύκτωρ και χωρίς να υποστεί ήττα, ενώ εξέθεσε τον «νεαρό» βλαστό των Παπανδρέου ξέροντας πως μετά τις εκλογές η ζωή του δεν θα είναι εύκολη. Φανταστείτε λ.χ. τον Γ.Α.Π. να συγκρούεται μετωπικά με τον Καραμανλή στη Βουλή: θα ισχύσει εδώ το Αμλετικό *to be or not to be*, με ερωτική όμως σημασία: να μπει κανείς ή να μη μπει;

Επίσης εξουδετέρωσε τον Λαλιώτη, ενώ συγχρόνως διατήρησε το δικό του όνομα σε κύρος, ώστε ως χρυσή εφεδρεία να χρησιμοποιηθεί στο μέλλον σαν σωτήρας είτε εδώ είτε εξαποδώ. Συχνά έχω αναφερθεί στο *Αντί* για τις ομοιότητες Σημίτη και Κωνσταντίνου Καραμανλή, ιδιαίτερα ως προς την αγωνία της υστεροφημίας. Ο Σημίτης απεχώρησε κάνοντας τον τελευταίο αλλά όχι τον ύστατο στρατηγικό ελιγμό. Δια της αμοιβαίας μετάθεσης (ροκέ) πέτυχε για τον ε

Ο ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Καμαρώνουν από υπερηφάνεια οι απανταχού λάτρεις του σίριαλ «Καλημέρα ζωή» με την εκλογή στη Β' Πειραιώς ως βουλευτή του Γ. Βασιλείου ή αλλιώς υποστράτηγου Θεοχάρη. Να όμως που δεν τον τίμησε δεόντως ο Καραμανλής να του αναθέσει μια νευραλγική θέση στο Δημόσιας Τάξης! Τζάμπα κυνηγούσε τόσα χρόνια τους αδιάτακτους εγκληματίες; Εύγε στον Φώσκολο! Μέσα από τις παιδαγωγικές του τηλεταινίες παραδίδει στον ελληνικό λαό μετά από την Κούρκουλα (Σελήνη) και τον Βασιλείου. Ποιος έχει σειρά;

Σως

VERTIGO

Έλλειψη προσανατολισμού είχαν τα στελέχη της νέας κυβέρνησης την ημέρα που προσήλθαν για την πρώτη συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου. Αναζητώντας την πόρτα για την αίθουσα συνεδριάσεων άνοιγαν λάθος πόρτες. Άλλος έμπαινε σε

Ο ΕΜΠΟΡΑΚΟΣ ΤΟΝ ΧΑΒΑ ΤΟΥ

Την έκανε πάλι ο μεγάλος φίλος της Ελλάδας – ο αμερικανός πρεσβευτής ντε, ο Τόμας Μίλερ. Πριν ακόμα ολοκληρωθούν τα διαδικαστικά για την εγκατάσταση της νέας κυβέρνησης του Κ. Καραμανλή, έσπευσε να επισκεφθεί, εθιμοτυπικά, τον νέο υπουργό Άμυνας Σπ. Σπηλιωτόπουλο. Και τι ήταν ένα από τα πρώτα πράγματα που του ζήτησε; Να στείλει η Ελλάδα στρατιωτικές μονάδες της στο Ιράκ, όπου είναι γνωστό ότι οι «συμμαχικές» δυνάμεις κατοχής που βρίσκονται εκεί τα έχουν κάνει στην κυριολεξία μπάχαλο.

Ο δικός μας βεβαίως βιάστηκε να του ανταποδώσει ένα περιποιημένο «όχι», όμως ο πρεσβευτής –γνωστός «ντήλερ», δηλαδή εμποράκος, όπλων– επανήλθε με μια προετοιμασμένη αντιπροσφορά: να αναλάβει η Ελλάδα την διοίκηση της διεθνούς δύναμης που βρίσκεται εγκατεστημένη στο Αφγανιστάν, οπότε δεν θα είναι υποχρεωμένη να στείλει φαντάρους της στο Ιράκ.

Και να σκεφθεί κανείς ότι την προηγούμενη μόλις ημέρα είχε συντελεσθεί η μεγα

ΣΤΗ ΓΥΑΡΟ!

Εσπάθωσαν οι ΔΟΛιοι, πρώην κυβερνητικοί διανοούμενοι. Ορυμαγδός δηλώσεων και υπερεκχειλίζουσα χλεύη για το γράμμα της Κικής Δημουλά προς τον Καραμανλή και την αναφορά σ' αυτό εκ μέρους του νέου πρωθυπουργού και υπουργού Πολιτισμού κατά την ανάληψη των καθηκόντων του.

Φαίνεται, σ' αυτό τον τόπο οι γιάπηδες σταλινικοί δεν φτάνει που νομιμοποιούν ακόμη και με κάθε τρόπο τον πασοκικό λαϊκισμό, αλλά και συνεχίζουν να στήνουν συνεχώς δίκες προθέσεων. Να ιδρύουν Μακρονήσια από την ανάποδη. Πώς τόλμησε μια ποιήτρια-ακαδημαϊκός να συγχαρεί τον νέο πρωθυπουργό που εξελέγη πανηγυρικά και με δημοκρατικές διαδικασίες και που μας απήλλαξε από τους Λιανοβενιζέλους; Έπρεπε να πάρει την άδεια του αταλάντευτου ιδεολόγου Ανδρουλάκη και των σοφών κεφαλών του ΔΟΛ. Κι όμως (επειδή ξέρω τα πράγματα από μέσα), ο Καραμανλής ήταν ο μόνος πολιτικός που τίμησε τη Δη

Εφημερολόγιο

Η στήλη «δεσμεύεται»

• Αναγνώστριες, αναγνώστες! Σήμερα με την ψήφωσας επισφραγίσατε την καθαρή αξίωσή σας για πολιτική αλλαγή. Δεν κάνατε λόγο όμως και για δημοσιογραφική αλλαγή. Έτσι η στήλη δεσμεύεται ότι θα εμμένει στο γνωστό ύφος της. Θα ανταποκριθεί έτσι στις προσδοκίες κάθε αναγνώστη, κάθε αναγνώστριας. Μεγάλο είναι το χρέος μας. Τώρα που η βούλησή σας έχει εκφραστεί, αισθάνομαι την υποχρέωση να επαναλάβω μια προσωπική μου δέσμευση: να τηρήσω κάθε κεφάλαιο της συμφωνίας που συνυπογράφουμε κάθε βδομάδα στα περίπτερα. Να θέσουμε αμέσως σε εφαρμογή το δημοσιογραφικό μας πρόγραμμα. Αναγνώστριες και αναγνώστες, είτε ψηφίσατε Ν.Δ. (βλέπω να αραιώνετε σιγά σιγά τώρα που γίνετε εξουσία), είτε ψηφίσατε ΠΑΣΟΚ (εσείς έχετε αραιώσει από παλιά), είτε Αριστερά (εσείς είστε οι σίγουροι, λέμε τώρα), σήμερα δώσατε σαφή εντολή: να πάμε όλες και όλοι μαζί μπροστά. Η στήλη δεσμεύεται λοιπόν ότι θα μένει ίδια (μη σας πω και χειρότερη) όπως και πριν τις εκλογές! «Συνομίλησα» σήμερα –μονομερώς– μέσα από τις ηλεκτρονικές σελίδες τους, με τον πρωθυπουργό Καραμανλή (τον ανιψιό), τον πρόεδρο Παπανδρέου (τον μικρό), το σύντροφο πρόεδρο Κωνσταντόπουλο και τη συντρόφισσα γραμματέα Παπαρήγα. Και δεσμεύτηκα –μονομερώς– να μείνω εντελώς η ίδια! Γιατί η αλλαγή επιτέλους ήρθε! Για την Ελλάδα, ρε γαμώτο!

Αναπολώ ήδη

• Οι ημερομηνίες υπερδεύονται γλυκά στο μυαλό μου αυτή τη φορά. Έχασα τον χρονολογικό ειρμό!... Τι να πρωθυμηθώ! Τις εμπνευσμένες ομιλίες του προέδρου Γιώργου του μικρού; Τα πλάνα μάχης του αρχιστρατήγου Παγκάλου; Τα γκάλοπ για τον «καταλληλότερο για πρωθυ-

πουργό»; Τον πρώην «καταλληλότερο πρωθυπουργό»; Τα γκάλοπ γενικώς; Τον Κακαουνάκη, τον Αναστασιάδη και τα άλλα παιδιά (τα οποία μάλλον δεν θα είναι πο

Και όμως ενίκησε

Στις εκλογές της 7ης Μαρτίου

του Μανόλη Καρέλλη

Δεν ήταν μόνο η Νέα Δημοκρατία εκείνη που αναδείχθηκε νικήτρια στις εκλογές της 7ης Μαρτίου, όπως ανακάλυψαν όλοι ανεξαιρέτως οι πολιτικοί αναλυτές που ασχολήθηκαν με το θέμα. (Αν τώρα από τους περισσότερους η ανακάλυψη αυτή έγινε μετά την ανακοίνωση των έγκυζιντ πολς, ενώ πιο πριν περί άλλων ετιτίβιζαν, αυτό είναι μια άλλη ιστορία, όπως θα έλεγε και ο Κίπλιν.)

Νικήτρια στις εκλογές αναδείχθηκε και η Δημοκρατία η ίδια ή, όπως θα το έλεγε ένας κορυφαίος στην επιγραμματική διατύπωση, ο (πρεσβύτερος) Γεώργιος Παπανδρέου, και η **Δημοκρατία ενίκησε**.

Και νίκησε η Δημοκρατία γιατί ένας από τους στοιχειώδεις όρους για την εγκατάσταση και την ευδοκίμησή της, η **εναλλαγή των κομμάτων στην εξουσία**, που κοντεύαμε να ξεχάσουμε τι σόι πράγμα ήταν, πραγματοποιήθηκε **χωρίς να σταματήσει η πορεία των αστεριών ή να σημειωθούν άλλου είδους παρενέργειες**.

Νίκησε η Δημοκρατία, ακόμη, γιατί με όργανο τη λαϊκή ψήφο **αποκρούσθηκαν οι τηλεοπτικές επιλογές και αποφεύχθηκε** –όχι προσωρινά, ελπίζουμε– η

εγκατάσταση των τηλεοπτικών προτύπων και προτάσεων. Το ελπιδοφόρο πάντως είναι ότι το κακό για την τηλεόραση και για ό,τι αυτή αντιπροσωπεύει φαίνεται να «δευτέρωσε» – την πρώτη φορά κατέρρευσε η Αβραμοπουλική πρόταση.

Νίκησε η Δημοκρατία, γιατί **δεν πέρασαν οι προτάσεις της προπαγάνδας ή της ισοδύναμής της πλύσης των εγκεφάλων**, που κατασκεύαζαν αποβραδís σκοτεινοί κομματικοί μηχανισμοί και τις διένειμαν το πρωί στα διάφορα επιπέδου στελέχη των, για αναπαραγωγή και προκειμένου να τροφοδοτηθεί με κουτόχορτο ο έλληνας πολίτης.

Μεταξύ των προτάσεων που δεν πέρασαν είναι και οι παρακάτω:

Η ακαταλληλότητα του

προέδρου της Νέας Δημοκρατίας κ. Κωνσταντίνου Καραμανλή για την ανάληψη του πρωθυπουργικού αξιώματος.

Η προπαγάνδα τον εμφάνιζε ως, περίπου, ιδιώτη ή ως κάτι το παρεμφερές. Η αλήθεια είναι ότι ο κ. **Κωνσταντίνος Καραμανλής**, χωρίς να είναι ασφαλώς μια μεγαλοφυΐα ή μια ιδιοφυΐα, είναι ένας ικανός πολιτικός, που διαθέτει κοινόν νου, μετριοπάθεια και ήθος και που μπορεί να δειχθεί άξιος των περιστάσεων και να κάνει ικανοποιητική διαχείριση.

Νίκησε, ακόμα, η Δημοκρατία γιατί στις εκλογές της 7ης Μαρτίου το μεγάλο κόμμα του Δημοκρατικού Σοσιαλισμού που συγκέντρωσε ένα σημαντικό ποσοστό της λαϊκής ψήφου (το δεύτερο σε μέγεθος, μετά την Ισπανία, στην Ευρώπη) **θα βρει τα χρονικά περιθώρια για να ανασυγκροτηθεί.**

Είναι δε απολύτως αναγκαία αυτή η ανασυγκρότηση καθώς το ΠΑΣΟΚ **συνάντησε τα όριά του**, καθώς εμφανίστηκε να παραπαίει ιδεολογικά, **να έχει χάσει την ταυτότητά του** ή να είναι ότι παρουσίαζε για ταυτότητά του μη αναγνωρίσιμο, **να υποφέρει από κρίση στελεχών** που μοιάζουν στο σύνολό των κουρασμένα, στην ευνοϊκότερη γι' αυτά εκδοχή, ή χωρίς ιδέες και, το σπουδαιότερο, χωρίς αντιστάσεις, στη δυσμενέστερη, και με εμφανή προβλήματα βηματισμού.

Εννοείται ασφαλώς ότι η ανασυγκρότηση του ΠΑΣΟΚ δεν θα πρέπει να συνδεθεί με μεσοσιανικά φαινόμενα ή με επικλήσεις του τύπου «διώξε μας όλους, αρχηγέ», αλλά **με ψύχραιμες αναλύσεις και κυρίως με άφθονη και εξαντλητική αυτοκριτική και σε όλα τα επίπεδα.**

</

Τι ώρα ξυπνά η Αριστερά του Μεσονυχτίου;

του Αλέξανδρου Καζαμία

Παρά την οριακή αύξηση σε ψήφους, το εκλογικό αποτέλεσμα της 7ης Μαρτίου πρέπει να εκληφθεί από την Αριστερά με όλη την απογοήτευση μιας ήττας. Εκτός από την παγιοποίηση κάτω από το κρίσιμο φράγμα του 10%, η ανακύκλωση των ποσοστών του 3-3,5% για τον ΣΥΝ και του 5,5-6% για το ΚΚΕ προδίδει την οργανωτική και ιδεολογική αδυναμία εκμετάλλευσης μιας σειράς νέων ευνοϊκών παραγόντων: το ξέσπασμα του διεθνούς αντιπολεμικού κινήματος, τη μακρά παρακμή των τελευταίων κυβερνήσεων Σημίτη που απέφεραν στη Ν.Δ. τη νίκη, την πρόσφατη σπασμωδική στροφή του ΠΑΣΟΚ προς το «μεσαίο χώρο» με έντονα φιλοαμερικανικά και λαϊκιστικά χαρακτηριστικά, καθώς και τη συσσώρευση μιας νέας τάξης ανέργων και μεταναστών που υφίστανται όλα τα δεινά ενός κοινωνικού αποκλεισμού, τώρα συνοδευμένου κι από μια νέα Ακροδεξιά. Γι' αυτό, σε αντίθεση με το παρελθόν, η ήττα της Αριστεράς σ' αυτές τις εκλογές δεν είναι πλέον σημάδι των καιρών: είναι προϊόν μιας κρίσης ιδεών, οργάνωσης και προγραμματικού λόγου που οφείλεται κυρίως στα κόμματα και στους πολιτικούς της.

Αντικρίζοντας το τοπίο της ελληνικής Αριστεράς από το 1991, έχει κανείς την αίσθηση ότι πέρα από τη λογική της πολιτικής στρατηγικής, τίποτα άλλο δεν καθορίζει τη σκέψη και τη δράση των πολιτικών της. Στο ΚΚΕ, όλος ο προβληματισμός πολώνεται ανάμεσα σε όσους επιθυμούν την επανένωση της Αριστεράς, και στη σκληρή γραμμή της ηγεσίας που γυρεύει διέξοδο μέσα από τη διάλυση του ΣΥΝ. Στον ΣΥΝ, οι τάσεις των «εκσυγχρονιστών», των «προεδρικών» και του «αριστερού ρεύματος» νομίζουν ότι τις χωρίζουν διαφορές ιδεολογικές, ενώ όλες οι συζητήσεις τους αρχίζουν και τελειώνουν με διαφοonίες επί της στρατηγικής: οι πρώτοι αναζητούν κάποιο άνοιγμα προς το ΠΑΣΟΚ, οι δεύτεροι προασπίζουν την

αυτονομία του κόμματος με ανοίγματα προς όλες τις πλευρές, ενώ οι τρίτοι προάγουν την απανένωση της Αριστεράς μέσα από τη συμμαχία με το ΚΚΕ. Οι πάντες διαφωνούν με τους πάντες, κι όμως όλοι τους περιφέρονται από τα πολιτικά γραφεία στα κανάλια κρύβοντας την ίδια μεζούρα της πολιτικής στρατηγικής κάτω από το μανίκι: για τους πολίτες που τους ψήφισαν, είναι σα να μοιάζουν όλοι μεταξύ τους.

ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ

Ο φαύλος κύκλος της εσωστρέφειας

να ο ΣΥΝ στις εκλογές αυτές. Όμως το ερώτημα είναι γιατί ο χωροταξικός όρος «Αριστερά» θα πρέπει να είναι η μόνη εγγύηση της ταυτότητας αυτής, κι όχι λ.χ. μια ιδεολογία, μια έννοια, ή έστω ένα σύμβολο.

γ) Ωστόσο το μεγαλύτερο πρόβλημα που δημιουργεί η αναγωγή των πάντων σε πολιτικές στρατηγικές είναι απλούστατα το εξής: τα κόμματα της Αριστεράς παραμένουν τόσο μικρά και περιθωριοποιημένα, ώστε όποια πολιτική στρατηγική και αν ακολουθήσουν, με τη σημερινή τους δύναμη δεν πρόκειται να επηρεάσουν ούτε κατά ένα χιλιοστό την πορεία που θα επιλέξει ο δικομματισμός. Αν συνεργαστούν με το ΠΑΣΟΚ, θα απορροφηθούν, όπως έδειξε η εμπειρία των παλαιότερων και πρόσφατων μεταγραφών· αν ενωθούν και δεν ξαναδιασπαστούν αμέσως, όπως έδειξε το 1988-91, τότε στην καλύτερη περίπτωση θα τα εκμεταλλευτεί ο δικομματισμός ώσπου να τα ξεράσει και πάλι στο περιθώριο με μειωμένη τη δύναμή τους· κι αν μείνουν ως έχουν, δηλαδή χωρισμένα, τότε η εκλογική τους μοίρα θα είναι αυτή που γνώρισαν από το 1993 μέχρι την προπερασμένη Κυριακή.

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ: ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ, ΟΡ

Κοινωνικός και νεο-φιλελευθερισμός

του Απόστολου Διαμαντή

Αμέσως μετά την ήττα ο νέος αρχηγός του ΠΑΣΟΚ κάλεσε στο σπίτι του τον Στέφανο Μάνο, τον Ανδρέα Ανδριανόπουλο, την Μαρία Δαμανάκη και τον Μίμη Ανδρουλάκη. Γι' αυτούς που ακόμα δεν κατάλαβαν, το ΠΑΣΟΚ οδεύει ολοταχώς προς την πλήρη μετάλλαξή του. Στόχος της νέας ηγεσίας των Γιωργάκη-Παμπούκη-Αντρίκου είναι η οργανωτική υποστήριξη της νέας φιλελεύθερης ιδεολογίας που επεξεργάζονται εντατικά, χρησιμοποιώντας τον κομματικό μηχανισμό ως πολιτική προκάλυψη και τους πρόθυμους διανοούμενους της λεγόμενης «νέας αριστεράς» και του μονεταριστικού προτύπου ως πολιτικούς κράχτες.

Ομως τα πράγματα δεν είναι

λη, την πραγματική δουλειά έκαναν οι γραμματείς και οι διευθυντές που θησαύριζαν από τη μονεταριστική πολιτική, τις προμήθειες και τις ιδιωτικοποιήσεις.

Το αποτέλεσμα ήταν να οδηγηθούμε σε έναν έντονο αντιπασοκισμό και αντιαμερικανισμό, στην ανάδειξη του Αρχιεπισκόπου σε πολιτικό ηγέτη και λαϊκό καθοδηγητή και στην ενδυνάμωση της μείζονος αντιπολίτευσης και της μετατροπής της σε ένα κόμμα που κόβει τους δεσμούς του με την νεοφιλελεύθερη τάση, καθώς είναι πλέον υποχρεωμένο να κινηθεί προς τον κλασικό κοινωνικό φιλελευθερισμό. Παράπλευρη απώλεια για την ομάδα Σημίτη και τους υποστηρικτές της ήταν επίσης η στερέωση της οργάνωσης και η αύξηση της πολιτικής επιρροής του ΚΚΕ και η μετακίνηση του Συνασπισμού προς τις θέσεις μιας σαφούς κοινωνικής αριστεράς, μακριά από τις φιλελεύθερες αυταπάτες αριστερών ρευμάτων της δεκαετίας του '90, που ούτως ή άλλως σήμερα στην Ευρώπη βρίσκονται στο περιθώριο. Τέλος θα πρέπει να σημειωθεί εδώ και η δημιουργία μιας ξεκάθαρης ακροδεξιάς αντιεκσυγχρονιστικής τάσης με τη συγκρότηση του ΛΑΟΣ.

Όλο αυτό το σκηνικό δημιούργησε το αποτέλεσμα των εκλογών. Το ΠΑΣΟΚ ευρισκόμενο σε πλή

Ποιον φοβάται η Βιρτζίνια Γουλφ; Ιδεολογική τάξη και πολιτική αταξία

του Μάνου Στεφανίδη

*Το σύστημα ΠΑΣΟΚ κα-
τέρρευσε. Εσείς να δούμε
τώρα.
Σαν Ελύτης*

Ενα διεφθαρμένο κα-
θεστώς που αλλοίωσε
κυτταρικά τη φυσιο-
γνωμία του τόπου και
εμπότισε με την ιδεο-
λογία της «ανομίας» ολό-
κληρο το κοινωνικό και το
πολιτικό φάσμα, βρίσκεται
ήδη στη δικαιοδοσία της
ιστορίας και των εισαγγε-
λέων. Η μεταλλαγμένη, νε-
όκοπη «Δημοκρατική Πα-
ράταξη» δεν απέφυγε τον
διασυρμό που το βαθύ-χρό-
νιο ΠΑΣΟΚ edικαιούτο,
και μάλιστα, σαλατοποιώ-
ντας τους συνδυασμούς της
με Μάνο, Ανδριανόπουλο
και Δαμανοανδρουλάκη-
δες, πρόσφερε ένα ανέλπι-
στο δώρο στον Συνασπισμό
της Ριζοσπαστικής Αριστε-
ράς. (Μήπως και ο τελευ-
ταίος από τα έδρανα της
Βουλής ψάξει περισσότερο
σο

σύνη μου τη νέα κυβέρνηση για τους εξής κυρίως λόγους: α) Γιατί αυτό απαιτεί το δημοκρατικό παιχνίδι και δεν φοβάμαι τον μπαμπούλα της δεξιάς (εξάλλου δεξιά μάς κυβερνούσε μέχρι τώρα, και μάλιστα γιαλαντζί, δηλαδή πιο επικίνδυνη). β) Γιατί η Ν.Δ. και ο Κ. Καραμανλής προσωπικά απάλλαξαν τη χώρα απ' τη γάγγραινα του ΠΑΣΟΚ και μάλιστα μέσα από μια άψογη διαδικασία. γ) Γιατί ο νέος πρωθυπουργός έχει δεσμευθεί προσωπικά να χτυπήσει τη διαπλοκή στη ρίζα της και ν' αποκαταστήσει το κύρος της σοβαρά τρωθείσης δικαιοσύνης. Αν μάλιστα ψηφίσει ως ιδιώνυμο το αδίκημα της παράβασης του καθήκοντος και του χρηματισμού του πολιτικού προσωπικού, τότε θα έχει χτυπήσει τον δράκο στην καρδιά του.

Θέλω να πω κοντολογίς ότι η παρακμή και η διαφθορά αυτού του τόπου σε λίγο θα είναι μη αναστρέψιμες, αφού όλοι κατά κάποιον τρόπο έχουμε μολυνθεί από την μικροβιακού τύπου νοοτροπία ΠΑΣΟΚ: δηλαδή του λαδώματος της νεοπλουτίστης επίδειξης, του υστερικού ατομοκεντρισμού, της ανενδοίαστης μεγαλοστομίας και της προκλητικής παραβατικότητας. Το ΠΑΣΟΚ κατέλυσε τον ισ

αναταραχή που έχει προκαλέσει η εκλογική ήττα, αλλά και οι προεκλογικές επιλογές του νέου προέδρου του, ώστε να μπορέσει να προετοιμάσει τη «μάχη» των ευρωεκλογών. Ταυτόχρονα, στο επίπεδο της καθημερινής πρακτικής, ως κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, πιστεύεται ότι θα εξαντλήσει την αντιπολιτευτική του τακτική κυρίως σε επίπεδο εντυπώσεων, αποφεύγοντας την ουσία των επιλογών της νέας κυβέρνησης, με τις οποίες άλλωστε θα συμφωνεί. Μια τακτική πάντως που θα επικεντρώνεται σε αδυναμίες και «λάθη» των νέων υπουργών και δεν αποκλείεται να εκφράζεται με υψηλούς τόνους, ιδιαίτερα σε συγκεκριμένα θέματα που ευαισθητοποιούν την κοινή γνώμη.

Παρ' όλα αυτά, η περίοδος που διανοίγεται μπροστά μας κάθε άλλο παρά ρόδινη ή εύκολη διαφαίνεται. Τα προβλήματα που έχουν ήδη συσσωρευτεί και πιέζουν την κοινωνία είναι τεράστια, ενώ απειλητικά προβάλλουν κι εκείνα που θα ακολουθήσουν στο άμεσο μέλλον, ως προϊόντα της εσωτερικής κατάστασης αλλά και της διεθνούς συγκυρίας. Η νέα κυβέρνηση θα υποχρεωθεί να πάρει δραστικά μέτρα για την αντιμετώπισή τους – μέτρα βεβαίως που θα πιέσουν ακόμα περισσότερο το λαό, υποχρεώνοντάς τον σε σκληρότερη λιτότητα, μέσα σε συνθήκες μεγαλύτερης αν

Μετά τις εκλογές, τι;

του Παύλου Κλαυδιανού μέλους της Γραμματείας της ΑΚΟΑ

Κατά την άποψή μου η ΝΔ, στο έδαφος της διάρρηξης των δεσμών παραδοσιακών υποστηρικτών του ΠΑΣΟΚ με το κόμμα τους λόγω της νεοφιλελεύθερης πολιτικής που άσκησε, κατάφερε να προσελκύσει λαϊκά ή μεσαία στρώματα. Το –αλαζονικό και με μεγάλες νησίδες διαφθοράς– στίλ της εξουσίας του ΠΑΣΟΚ ερχόταν να δημιουργήσει ένα δεύτερο ρήγμα με τους πολίτες, που διαμόρφωσαν την εδραία πεποίθηση ότι αυτό το κόμμα αποκτά καθεστωτικά χαρακτηριστικά, βλάπτει την ισονομία και τη δημοκρατία. Αυτό το δεύτερο φαινόμενο αφαίρεσε ψήφους ιδιαίτερα από την Αριστερά –και από τις δύο πτέρυγές της– περίπου μάλιστα όσες έχασε και προς ΠΑΣΟΚ.

αντίπαλος των πολιτικών εκφραστών του πλούτου και της νέας τάξης πραγμάτων», όπως εύστοχα σημείωσε η Ιωάννα Καρυστιάννη, βρήκε έδαφος. Και τούτο παρά το γεγονός ότι είχε να υπερβεί ακόμη και εγγενή, εκτός από τα πολύ τραχιά εξωγενή εμπόδια.

Το ΠΑΣΟΚ, ιδίως τα στηρίγματά του στο χώρο του Τύπου και των επιχειρήσεων που έχουν άποψη για (και συμφέρον από) το περιεχόμενο της κυβερνητικής πολιτικής, πολέμησαν με όλα τα μέσα το εγχείρημά μας. Διότι προφανώς χαλούσε ένα σχέδιο που απέβλεπε στον αφοπλισμό και την αφομοίωση της Αριστεράς. Είχαν δίκιο! Όπως και όσοι παρακολουθώντας την αριστερή στροφή του κόμματός τους, του ΣΥΝ, έφυγαν τρομοκρατημένοι και πήγαν στο ΠΑΣΟΚ, αφήνοντας και τα προσχήματα που για χρόνια δυνάστευαν δυστυχώς το συντριπτικά μεγάλο κομμάτι της Ανανεωτικής Αριστεράς.

Το 3,26% είναι ένα θετικό αποτέλεσμα όχι τόσο γιατί ο Συνασπισμός Ριζοσπαστικής Αριστεράς μπήκε στη Βουλή –πράγμα πολύ σπουδαίο–, όσο για δύο άλλους κυρίως λόγους. Ο πρώτος είναι διότι μέσα σε εξαιρετικά λίγο χρόνο απόκτησε δυναμική που έδωσε τη δυνατότητα να καλυφθεί ολόκληρο το κενό που άφησε το 1/3 περίπου των ψηφοφόρων του Σ

Σύγκλιση ή υπέρβαση των ιδεολογιών;

(Σχόλια για τα μελλούμενα μετά τις εθνικές εκλογές του 2004)

του Χρήστου Γούδη

I. VENCER NO ES CONVENCER

«Το να έχεις νικήσει δεν σημαίνει ότι έχεις πείσει» ήταν η ρήση του μεγάλου διανοούμενου της ισπανικής Δεξιάς Miguel de Unamuno, μετά την επικράτηση του στρατηγού Φράνκο στην Ισπανία. Τηρουμένων των αναλογιών, δεδομένου ότι αναφερόμαστε σε μια υποδειγματική δημοκρατική νίκη της Νέας Δημοκρατίας, η ρήση ισχύει ακέραια, αν και αυτή τη φορά απευθύνεται σε έναν κατεξοχήν κοινοβουλευτικό άνδρα, τον Κώστα Καραμανλή, από έναν αναρχοαυτόνομο της ελληνικής Δεξιάς ή αλλιώς από έναν ανορθόδοξο εκφραστή της (επιτρέψτε μου τους αυτοπροσδιορισμούς). Γιατί το ποσοστό που στήριξε τη σύγχρονη ελληνική Κεντροδεξιά, κατά τη θριαμβευτική της επάνοδο στην εξουσία στις εκλογές της 7ης Μαρτίου 2004, υπερβαίνει κατά πολύ τον αριθμό των πολιτών που αυτοπροσδιορίζονται απλά ως δεξιοί ή πιο περίτεχνα ως κεντροδεξιοί. Σ' αυτό το επιπλέον ποσοστό συμπεριλαμβάνονται όλοι εκείνοι που είχαν την πολιτική ωριμότητα να διαδ

εντόπισε και ως ιδεολογία και ως μεθο-
δολογία και ως ήθος μέσα στο ΠΑΣΟΚ.
Γιατί τα έβλεπε ολοζώντανα μπροστά
του. Η Νέα Δημοκρατία είναι εκείνη
που έθεσε τους όρους της προεκλογικής
δημοκρατικής αντιπαράθεσης, ενώ το
ΠΑΣΟΚ ήταν εκείνο που τήρησε ελάχι-
στους. Αντί για επίμονο και πολλαπλό
τηλεοπτικό διάλογο, που ζήτησε εκείνη
και όλα τα άλλα τα κόμματα, το κυβερ-
νητικό κόμμα πρόσφερε στην ελληνική
κοινωνία ένα μόνο ισχυρότατο σε διάλο-
γο «ντιμπέιτ», που οι ίδιοι οι κατασκευ-
αστές του, αφού το απαξίωσαν τελείως
από πριν, το χαρακτήρισαν μετά «σού-
πα», παρ' όλο που ήταν καταλυτικότατο
στην αποτυπωματικότητά του. Γιατί η
κοινή αποτυχία εμπιστοσύνης κατασκευ-
αστών του κομμιά και του ίδιου προς το
πρόσωπο του αναδύθηκε ανάγλυφη μέ-
σα από τη χρήση σημειωμάτων. Κι ενώ
με τα μέσα που έχουμε σήμερα στη διά-
θεσή μας έπρεπε ο προεκλογικός αγώ-
νας να διεξάγεται αποκλειστικά από
την τηλεόραση, για να εκλείψουν τα
μπαλκόνια και οι κατασκευές συγκε-
ν

Διάλογος για την Αριστερά

Στους όμοιους ομιλώ
Στους διαφορετικούς εμίλησα
γελώντας πως υπάρχουν...
Κική Δημουλά

—Πώς και πού να κάνεις διάλογο στην εποχή της βασιλείας των μονολόγων και του επικοινωνιακού ορυμαγδού;

Στη Βουλή ο διάλογος είναι προδιατεταγμένος, στην τηλεόραση, τη σύγχρονη εκκλησία του Δήμου, είναι προγλωσσικός. Οι εφημερίδες αποτελούν ένα ύστατο καταφύγιο. Εκεί ας καταφύγουμε λοιπόν. Γράφει ο παλιός συνεργάτης του **Αντί Τάσος Παππάς** στην **Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία** της 14.3: «*Η στροφή προς τη συντήρηση δεν θ' ανακοπεί με κραυγές, καταγγελίες και επαναστατική γυμναστική. Αυτά μόνον αμυχές θα προκαλέσουν... Αν αποτύχει η κυβέρνηση της Ν.Δ. πάλι στο ΠΑΣΟΚ θα στραφούν οι πολίτες, γιατί αυτό θα τους προσφέρει εναλλακτική πρόταση εξουσίας... Αφού το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ αρνούνται να "βουτήξουν τα χέρια τους στα διαχειριστικά σκατά", για να μην μολυνθούν από το μικρόβιο του κυβερνητισμού, και αφού επιμένουν να αγνοούν το ειδικό βά*

Γιώργος Αλισανδράτος

της Γεωργίας Λαδογιάννη

Ο Γιώργος Αλισανδράτος έφυγε. Αναπάντεχα. Γιατί τα ενενηντάχρονά του μας τα έκρυβε η καλοσυνάτη παιδικότητα στο χαμόγελό του και η εφηβική ζωτικότητα μιας απεριόριστης διαθεσιμότητας. Έτσι θα μείνει στη μνήμη των φίλων και της αγαπημένης του Τασίας. Όμως ο φιλόλογος Αλισανδράτος θα ξεπεράσει τον κύκλο της δικής μας μνήμης. Γιατί το έργο του στερέωσε τα θεμέλια της φιλολογίας: η συστηματική μελέτη και παρουσίαση αρχειακού υλικού ενίσχυσε τα φιλολογικά επιχειρήματα και άνοιξε νέες περιοχές στην έρευνα. Ένας άλλος, πολύ σπουδαίος επίσης λόγος πρέπει να αναφερθεί. Ο Αλισανδράτος κράτησε ως τις μέρες μας, μέρες αδυσώπητων δημοσίων σχέσεων, πολύ υψηλά το μέτρο του φιλολογικού ήθους. Είχε το ήθος της ευθύνης απέναντι στην έρευνα: εργαζόταν χωρίς αποκλεισμούς και έξω από φιλολογικές μόδες και ομάδες. Έδινε λόγο μόνο στη φιλολογία. Ήταν χαρακτηριστική η ανησυχία που έδειχνε αν του είχε ξεφύγει κάποια αναφορά που ήταν σχετική με το θέμα της εργασίας του και δεν ησύχαζε αν δεν την προσέθετε έστω και χει

